

Kiáltvány a délvidéki magyarsághoz

Eljött az ideje, hogy végre egyszer mi, hétköznapi emberek is szót kapjunk. Túl sok idő elmúlt már azóta, hogy kivették a számlát a lábunk alól, illetve hogy hátrat fordítottunk mindannak, ami körülöttünk történik. E hosszú idő alatt bizalmatlanok lettünk egymással szemben, nem keressük az alkalmat, hogy kibeszéljük közös dolgainkat, ha mégis adódik alkalom, nem élünk vele. Pedig lenne miről beszélnünk, kell hogy legyen.

De még ebben a szerencsétlen időszakban is volt néhány olyan célkitűzés, amelyben egyértelműen állást foglaltunk, talán nem elég hatékonyan, nem elég eréllyel tettük, de a magunk módján hangot adtunk elégedetlenségünknek. Ilyen célkitűzés volt a magyar előjelű pártok közös föllépése, illetve a nemzeti minimum kidolgozása. Kértük, követeltük, sajnos eredménytelenül. Több mint egy évtizede nincs megoldás ebben a kérdésben.

Nem rejthetjük el csalódottságunkat, hiszen gesztusainkban, abban, ahogyan a közösség problémáihoz viszonyulunk, leplezetlenül benne van. Mindannyian érezzük, sok volt ez a tíz év. Elfáradtunk kicsit, és ami még elszomorítóbb, a tehetetlenség érzése passzívvá és elutasítóvá is tett bennünket. A legutóbbi választási eredmények is ezt támasztják alá: a szavazatukat leadó magyar választók közül csak minden második szavazott magyar előjelű pártra, de nagyon sokan el sem mentek szavazni.

Észre kell vennünk, fordulóponthoz érkeztünk: fölmérjük végre reálisan a helyzetünket, vagy hagyjuk, hogy kicsússzon minden a kezünk közül. Figyelmeztetnünk kell azonban a pártokat, hogy a számonkérés nem maradhat el, mert akkor ugyanabba a verembe esünk bele, amelyből most kidugtuk fejünk. Számonkérés nélkül ugyanis nincs sikeres újrakezdés, hiszen sokunkban megfogalmazódik a kérdés: a pártok, illetve azok az emberek, akik pozícióban vannak, miért csak most vesznek tudomást arról, hogy mit akar a délvidéki magyarság, miközben mi több mint tíz éven keresztül így vagy úgy, de folyamatosan kértük őket, vegyék

figyelembe, mit és hogyan szeretnénk? Most miért hivatkoznak a délvidéki magyar választókra, hogy a választók ezt meg azt akarják, ha több mint tíz évig semmibe vettek bennünket? Sőt, hagyták, hogy elhatalmasodjon a válság, hogy a délvidéki magyarság politikai képviselője veszélybe kerüljön, miközben az lett volna a feladatuk, hogy elősegítsék a jobb élet lehetőségét.

A fiatalok ma passzívak, és ami még nagyobb aggodalomra ad okot, el vannak bizonytalanodva, több fölmérés is ezt bizonyítja, de elég csak szétnézni magunk körül, hogy belássuk, nem jól mennek a dolgok. Ha egy csöppnyi felelősségtudat maradt még bennünk, és ha tudunk még józanul és racionálisan gondolkodni, könnyű belátni, megért a helyzet, hogy lezárjunk egy korszakot, és egy újat nyissunk helyette. Eddig a „túlélés” hozzáállása volt az irányadó, mostantól a jövőben való hit és a siker legyen. Nem tántorodhatunk el, ismét helyet kell szorítanunk a megoldatlan problémáknak, az önrendelkezés, az anyanyelven való tanulás és a jogegyenlőség kérdésének. De ugyanakkor új kihívások elé is nézünk, nem engedhetjük meg, hogy a szakértelem háttérbe szoruljon, hiszen lelkes és vállalkozó kedvű fiatalok nélkül ez a közösség halálra van ítéelve.

Az utóbbi időben némileg javult a pártok közötti viszony, de mi hinni szeretnénk abban, hogy ez a közeledés nem pusztán a hatalom átmentéséről szól. Többérvényi „egy helyben topogás” után végre konkrétumokat várunk: közösen - a magyar pártok, civil szervezetek és a történelmi egyházak által - megfogalmazott célkitűzéseket, illetve a felvállalt célkitűzésekhez következetes érdekképviselőt. Ehhez azonban hiteles politikusokra van szükség, továbbá olyan intézményekre, amelyek nem a különböző támogatási formákból befolyó pénzekre áhítoznak, hanem lelkiismeretesen helyt állnak, odaadóan betöltik azt a szerepet, amiért létrehozták őket. Nagy feladat, de ha újra megtanulunk bízni, vidámak és derülátók lenni, sikerülhet.